

Прѣдъ насъ лѣжи дилемата на трижгълника, въ която всѣкой жгълъ си прѣдполага да е цѣлийтъ трижгълникъ. И, че безъ неговото присѣтствие, сжществуването на трижгълника е невъзможно. Това е нещастieto, което е сполѣтало: Богослова, Материалиста и Идеалиста.

Но ако единъ трижгълникъ, не може да сжществува безъ присѣтствието на единъ отъ жглитѣ си; То тѣй сжщо и еднъ жгълъ не може да сжществува безъ присѣтствието на една отъ странитѣ си. Но и самата страна не може да сжществува безъ присѣтствието на една отъ точкитѣ на правата линия. Излиза отъ този анализъ, че точкитѣ сж основата на всичко. Посрѣдствомъ тѣхъ се образуватъ правитѣ линии и жгли. Но подобенъ родъ разсжждения, не могатъ да ни доведжтъ до никакви положителни заключения; Защото ний не търсимъ абсолютна реалностъ, но относителната. И ако се подигне пакъ распра по между нашитѣ трима приятели, че всѣкой е гочката; въпроса прѣстава да е геометрическата дилема. Той минува въ областта на метематиката и гдѣто взема

вида на еденица, която не може да бжде ни Богословъ, ни Материалистъ ни Идеалистъ. . .

Понеже нито се дѣли, нито се умножава, нито се сравнява съ нѣщо друго. Слѣдователно, тамъ гдѣто нѣма сравнение, нѣма и знание, а гдѣто нѣма умножение и дѣление тамъ не може да сжществува и разсжждение. Отъ това става ясно, че нашето знание е релативно, относително, а не абсолютно. А релативното знание има за начало три спомагателни срѣдства — Именно: умножение, дѣление и сравнение. Вънъ отъ тѣхната областъ нищо положително незнаемъ що сжществува. А вжтрѣ въ тѣхната свера, ний знаемъ много нѣща и можемъ да прѣдполагаме всичко що ни хрумне на ума. Значи пакъ се срѣщаме лице съ лице съ мжчно заплетената трижгълна дилема, която на да ли ще се рѣши нѣкога.